

"באקדמיה הפוליטית
הרבה יותר גרועה".
עינת וילף בביתה, השבוע
צילומים: זיו קורן, יוסי זליגר

**"אנשים עזבו
מפלגות, בגדו
ונשאר בננסות.
אני האמנתי
בפילוג, ובסוף ייצא
שהעבודה תהיה
בקואליציה הבאה.
אז מה יצא לכולם
מהמאבק שניהל
נגד הכניסה של ברק
לקואליציה?"**

**"אהוד ברק
נוצק מחומר של
מנחם, אבל היה
ברור לי שהוא לא
חדור מוטיבציה
להמשיך במפלגה.
בפוליטיקה,
ובטח שלצד ברק,
אתה צריך לדעת
לדאוג לעצמך ולא
להאשים אף אחד"**

והעם היהודי. בין השורות, אפשר להבין שהג'וב האזרחי הבא שלה יעסוק בנושא הזה, אך כרגע וילף, כאמור, עסוקה קודם כל בספר שלה.

לקראת סיום וילף מגלה טפח קטן מהחלומות האמיתיים שלה, שאליהם תחזור לרבריה דווקא מהר דלת הראשית. לא חברת סיעה, אלא אולי כמנהיגה של סיעה והפנים המייצגות של קבוצת אנשים שהיא מגדירה "ציונים ליברלים". היא מוכיחה שמבחינת הגילים בפוליטיקה הישראלית, היא ממש בתחילת הדרך, "תינוקת", ולכן אין לה ספק שהיא תחזור.

השאלה היא האם בזמן שתהיה מחוץ לכותלי הכנסת, וילף תבנה לעצמה תרמית של אחת ש"כולה לסחוף אחריה בתחילה אנשי ציבור ואז גם קהל בחורים במפלגת העצמאות אף אחד לא האמין בכך. הניסיון לשים את המפלגה בפרונט ולא רק אחד כרגע. אני חושבת שאני יכולה להוביל מפלגה שמחנך והאלמנטים היחסית של וילף לא השאירו להם באמת סיכוי.

עם זאת, כפרלמנטרית מוערכת, וילף וכתה לחי" זורים רבים. "קיבלתי הצעות ממפלגות, אבל אני רוצה לעשות דברים שאני מאמינה בהם. אני יודעת שבציבור לא לקחו ברצינות את מפלגת העצמאות, אבל אני כן, לכן אני לא רואה את עצמי בשום מקום אחד כרגע. אני חושבת שאני יכולה להוביל מפלגה גה ציונית ליברלית שהיא לא ימין הווי וסהרורי עם רעיונות מסוכנים, או שמאלנית בעלת הלקאה עצמית, אבל אצטרך לחכות ולראות אם גם הציבור יחשוב כך. יש עוד זמן".

מדרכה מול החנות בניו יורק, ואילו היא מתגוררת בצפון תל אביב. לשניים ילד בן שנתיים, נתן שמו. כשוילף נשאלת האם החיים כפוליטיקאית, אשת קריירה ואקדמאית הם משהו שאולי במדינה אחרת היה קל יותר לשלב, היא נדרכת מייד: "עבורי זה ממש לא היה קשה, אני לא יכולה להתלונן על כלום. אני חיתית בהרבה מקומות בעולם ובחנותי מתוקף תפקידי חברות רבות מבחוץ, ואני רוצה לומר לך שהאישה הישראלית נמצאת במקום סביר באמצע. אני גם מתייחסת לזה בספר שלי, שלישראלים יש תמיד נטייה לקחת דבר אחד טוב מכל מדינה ואז להשוות אותו לישראל, במקום לבחון את התמור נה הכוללת.

"בגרמניה יש לאמהות חופשת לידה ארוכה והב" טחה שלא ייגעו להן בתפקיד במשך שלוש שנים", היא מסבירה, "נו, זה הדבר הכי שוביניסטי שיכול להיות. מצפים ממך להישאר שלוש שנים בבית ולגדל את הילד. אם את יוצאת אחרי שלושה חודשים וחצי חזרה לעבודה, כבר קוראים לך 'אמא עורב' (Rabenmutter), אמא ש'נוטשת' את הילד לחסרי אחרים. זה ממש כינוי מעליב".

וילף טוענת שאם יש דבר אחד שיכול לשפר את החברה הישראלית הוא דווקא ההליכה של ישראלים רבים לרעות בשדות זרים. "אם אדם נוסע לראות עולם זה דבר מצוי. כשיחזור, נקבל אנשים מוצליחים יותר שבטופו של דבר רצו לחזור לבית האמית שלהם. אם יש כאלה שלהם יחזור, אז ממילא לא היה להם טוב פה, אז בשביל מה שיהיו פה ויחיו בינינו?" הטיקט היהודי-ישראלי של וילף הוא מאוד חזק, לנוכח העובדה שהיתה יור"ד ועדת המשנה של ועדת העלייה, הקליטה והתפוצות לענייני קשרי ישראל

וילף טוענת שהמאבק האמיתי צריך להתרכז במעמד המורה ובתרמיתו. "היום יש הבנה שהמוררים הם לא דרעק. יש המון כוחות טובים במערכת שעובדים בתנאים בלתי אפשריים. המעמד של המורה השתנה לחיוב בחברה של ימינו, ואני מאוד אופטימית לגבי מעמד המורה בישראל בשנים הקרובות", היא אומרת.

אם יש נושא שווילף פחות אופטימית לגביו הוא חוק הספרים. בלב הצעת החוק עומדות הגבלות המרעיע על ספרים חדשים לתקופה של 18 חודשים והסדרת תמלוגים לסופרים. על אף ההבטחות של הפוליטיקאים, נראה שהבחירות הקרובות טרפו מראש את הסיכוי שהחוק הזה באמת יעבור.

וילף, שעמדה בראש הוועדה, מודה כי למרות המכתב ששלחו בשבוע שעבר עשרה סופרים בכירים לראש הממשלה בנימין נתניהו ולשרת התרבות לימור לבנת, ועל אף ההסכמה של רוב סיעות הכנסת להעביר את החוק בוועדה ובקריאה שנייה ושלישית – רוב הסיכויים שהוא לא יעבור לפני הבחירות. "ניסינו לכנס את ועדת החינוך והתרבות בפעם השלישית כדי לקדם את החוק. גם השרה לבנת ניסתה לרחוף את הנושא, אבל האווירה כרגע היא שער הבחירות לא מעבירים שום חוק חדש".

האישה במקום סביר

וילף נשואה לעיתונאי והבלוגר הגרמני ריצ'ארד גוטיאר, שמתגורר בברלין (לחובבי הטלוויזיה, גר טיאר הוא האיש הראשון בעולם שרכש אייפד בשנת 2010 והקדים בכך לקוח שישן שלושה ימים על